

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

Žalobce: **V. S.**, narozeného X,
státní příslušnost: Republika Kazachstán,
trvale bytem X,

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. BOX 78, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2025, č. j. CPR-27300-2/ČJ-2025-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 7. 8. 2025, čj. KRPA-249347-14/ČJ-2025-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období minimálně **od 14. 5. 2025 do 7. 8. 2025**. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na **18 měsíců**. Dobu k vycestování stanovil žalobci na **20 dnů** od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 9. 10. 2025, čj. CPR-27300-2/ČJ-2025-930310-V217, tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě namítl, že uložení správního vyhoštění na dobu 18 měsíců považuje za nepřiměřeně tvrdý postup, který porušuje § 174a zákona o pobytu cizinců, protože správní orgán nedostatečně zohlednil několik skutečností: dosavadní bezúhonnost žalobce, že v jeho případě šlo historicky první porušení zákona na území ČR, a proto o ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života, adekvátní lítost žalobce, jakož i to, že žalobce přislíbil, že dobrovolně vycestuje. K porušení zákonů přitom žalobce dohnala zoufalá osobní a finanční situace a jeho pohnutky tak značně oslabují intenzitu protiprávnosti. Na žalobce přitom bylo možné působit mírnějším a výchovnějším opatřením. Žalobce dodal, že uložená doba vyhoštění 18 měsíců působí vůči nijak dramaticky dlouhému protiprávnímu pobytu poněkud asymetricky a přílehavější by bylo uložení opatření v délce 1 roku. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť žalobce neuplatnil námitky nad rámec těch, kterými se zabývala ve svém rozhodnutí.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě nevyjádřili výslovný nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba **není důvodná**.
7. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl zajištěn dne 7. 8. 2025 při pobytové kontrole cizinců hlídkou Odboru cizinecké policie. Kontrolou cestovního dokladu žalobce bylo

zjištěno, že má v něm otisknuté vstupní razítko z letiště Praha-Ruzyně ze dne 30. 4. 2025 a vylepeno litevské vízum č. 004601206, platné pro jeden vstup a pobyt na území států Schengenského prostoru po dobu 14 dnů, s dobou platnosti od 26. 4. 2025 do 25. 5. 2025. Jiné vízum nebo pobytové oprávnění předloženo nebylo. Žalobce byl rovněž omezen na osobní svobodě.

8. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-249347-9/ČJ-2025-000022-SV). Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění poté žalobce za účasti tlumočnicka do jazyka ruského ještě téhož dne vyslechl. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo (čj. KRPA-249347-10/ČJ-2025-000022-SV), že žalobce do schengenského prostoru přicestoval dne 30. 4. 2025 letecky z vlasti a na jeho území vstoupil na letišti Praha-Ruzyně. Území ČR od té doby neopustil ani to neměl v úmyslu, přicestoval kvůli práci. Výslovně uvedl, že zneužil litevského víza, aby mohl v ČR pobývat a pracovat. Dále žalobce k výslovnému dotazu správního orgánu uvedl, že svého protiprávního jednání si je nyní vědom, kroky k legalizaci pobytu nepodnikl.
9. Ke svým osobním a rodinným poměrům žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, celá rodina žije v jeho zemi původu a je s nimi v kontaktu. Naopak v ČR ani v EU nemá žádné příbuzné. Nemá zde ani žádnou vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem EU nebo ČR, jeho vycestování nebude zásahem do rodinného nebo soukromého života nikoho. V zemi původu ani v ČR nevlastní nic, bydlel v domě rodičů, kde může po návratu rovněž přebývat. Nemá zde ani žádné sportovní, politické, kulturní nebo společenské vazby. V ČR nemá sjednáno žádné zdravotní pojištění. Finanční prostředky na vycestování a další pobyt si opatří. V ČR nemá žádné závazky ani pohledávky, nepáchal zde žádnou trestnou činnost, ve vycestování mu nic nebrání a po návratu do vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí. V případě vyhoštění bude respektovat rozhodnutí a vrátí se do vlasti. Doručovací adresu nemá ani v ČR, ani v Kazachstánu, je nekontaktní. Všem otázkám rozuměl, žádných změn v protokolu o výsledku nežádal a protokol podepsal jako správný a úplný.
10. Správní orgán I. stupně si dne 7. 8. 2025 vyžádal též závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce podle § 120a zákona o pobytu cizinců. V tomto podkladu, ev. č. ZS58924, z téhož dne, bylo konstatováno, že vycestování žalobce je možné, neboť žalobce sám uváděl, že mu ve vlasti nic nehrozí a vrátí se tam dobrovolně. Podle správního orgánu žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohlo v případě návratu do vlasti hrozit skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Dále je součástí správního spisu ještě Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 3. 2025. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí byla žalobci dána možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, žalobce toho využil, nicméně doplnění či změny nežádal a dále se nevyjádřil. O seznámení s podklady pro tvorbu závazného stanoviska nežádal.
11. Následně vydal správní orgán I. stupně dne 7. 8. 2025 rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval od 14. 5. 2025 do 7. 8. 2025 na území členských států EU neoprávněně, a naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

12. Dále správní orgán I. stupně posuzoval též přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž vycházel především ze samotných tvrzení žalobce v protokolu o výsledku. Žalobce není rodinným příslušníkem občana ČR nebo EU, ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, je svobodný a bezdětný, ve vlasti má rodiče, s nimiž může po návratu bydlet v jejich domě. Žalobce rovněž nemá v ČR vytvořeny tak silné soukromé a rodinné vazby, ani nevyplynuly žádné další skutečnosti, které by bránily vycestování žalobce do země jeho původu, což chce učinit dobrovolně. Správní orgán I. stupně proto konstatoval, že rozhodnutím o správním vyhoštění nebudou závažným způsobem ohroženy ani poškozeny jeho rodinné vztahy nebo soukromý život. Prvostupňový orgán přitom zohlednil nejen pobyt žalobce, ale i možnost jeho zpětné integrace a vedení života v zemi jeho původu. Ze shromážděných podkladů nebylo zjištěno, že by to nebylo možné, ve své zemi původu by se ocitl v prostředí jemu důvěrně známém, v němž žil většinu svého života, zná tamní jazyk i realie, vyhoštění z území EU pro žalobce nebude neřešitelným problémem. Dosavadní pobyt žalobce v ČR nelze považovat za natolik vysoký stupeň integrace, který by mu znemožňoval či komplikoval vycestování do vlasti.
13. Bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobce do ČR cestoval od počátku za účelem práce, i když věděl, že k jejímu výkonu nebude oprávněn a bude tak právní normy hostitelského státu porušovat. Žalobce je přitom svéprávnou a dospělou osobou, měl si tak potřebné informace zajistit a dodržovat právní předpisy.
14. K uložené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU (18 měsíců), správní orgán I. stupně uvedl (str. 6), že se zabýval skutečnostmi ve prospěch i v neprospěch žalobce, nepodařilo se mu přitom zjistit žádné skutečnosti ve prospěch žalobce. Žalobce přicestoval za prací a pobýval na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn, bylo přitom na něm, aby si opatřil patřičné oprávnění k pobytu na území.
15. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, z fotokopie cestovního pasu žalobce, ze závazného stanoviska ev. č. ZS58924, ještě Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 3. 2025, a dalšího spisového materiálu vedeného pod sp. zn. KRPA-249347/ČJ-2025-000022-SV.
16. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí plně ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že bylo skutečně jednoznačně prokázáno, že se žalobce přičítaného protiprávního jednání dopustil, a že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené. Doba vyhoštění byla určena v zákonném rozmezí a způsobem odpovídajícím rozhodovací praxi v obdobných případech, a to v dolní polovině zákonného rozmezí. K odvolacím námitkám týkajícím se nesprávné právní kvalifikace uvedl, že správní řízení bylo zahájeno v důsledku pobytové kontroly zaměřené na neoprávněný pobyt. Ten byl také primárně v řízení prokazován. Zákon o pobytu cizinců považuje za společensky nebezpečnější neoprávněný pobyt cizince, zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců by bylo nadbytečné, a jeho nezahájení není žalobci na újmu. Žalobce se do nastalé situace dostal svým vlastním přičiněním a v protiprávním jednání by patrně pokračoval. S ohledem k tomu, že žalobce do ČR cestoval výlučně s úmyslem zde pracovat, nesplnil podmínky pobytu podle čl. 6 Schengenského hraničního kodexu a takový pobyt lze ve smyslu čl. 3 odst. 2 tzv. návratové směrnice označit za neoprávněný. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem měla žalovaná za to, že převyšuje zájem státu na dodržování a ochraně svých

právních předpisů. Stanovenou délku vyhoštění považovala za přiměřenou okolnostem případu.

17. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn,
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
21. Žalobce v žalobě nijak nerozporoval svůj neoprávněný pobyt na území EU v období od 14. 5. 2025 do 7. 8. 2025, tj. ode dne, kdy mu skončila platnost krátkodobého litevského víza, do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Domáhá se pouze příznivějšího stanovení délky správního vyhoštění, protože tvrdí, že nebyly dostatečně zohledněny další skutečnosti, které mu mohly jít ku prospěchu. Má za to, že přílehavější by bylo opatření v podobě vyhoštění na 1 rok, neboť mu nepřitěžují žádné jiné okolnosti.
22. Soud však těmito námitkám nemohl přisvědčit, a to z následujících důvodů.
23. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nespochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. K jinému postupu nebyly dány podmínky a ani z obsahu tvrzení žalobce v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné takové skutečnosti, které by v jeho případě vylučovaly uložení správního vyhoštění (typicky důvody týkající se rodinných vazeb v ČR). Z tohoto důvodu se správní orgány nemohly zabývat mírnějšími opatřeními v případě žalobce, neboť by samy porušovaly zákon o pobytu cizinců, proto se soud neztotožnil s námitkou žalobce, že v jeho případě je dán předpoklad dosažení nápravy mírnějším postupem než správní vyhoštění.
24. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního

případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

25. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se podrobně zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců (strany 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 4 napadeného rozhodnutí žalované), včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění, a to detailně a zcela přezkoumatelným způsobem. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dobu 18 měsíců. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Uložení vyhoštění v této délce odůvodnily správní orgány zejména tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě v délce necelých tří měsíců, přičemž doba neoprávněného pobytu v EU, resp. v ČR, byla zjevně ukončena jen díky provedení pobytové kontroly, neboť žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Rovněž uvedly, že žalobce přicestoval sice na turistické vízum, ale jeho plánem bylo od počátku pracovat v ČR. Výkon nelegální práce představuje samostatnou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění, jelikož však zákon o pobytu cizinců vnímá pobyt bez oprávnění jako závažnější prohřešek (a umožňuje uložit sankci vyhoštění v délce až pěti let, oproti třem rokům v případě nelegální práce), bylo nadbytečné zahajovat řízení rovněž z tohoto důvodu; žalobce se k pracovní činnosti navíc sám doznal. Polehčující okolností v tomto případě je, že jde o první porušení zákona. Žalobce je dospělým člověkem, bez jakéhokoliv omezení na svéprávnosti, pročez bylo jeho povinností se o tyto záležitosti zajímat, pakliže chtěl v ČR, resp. v EU legálně pobývat.
26. Pokud žalobce v souvislosti se stanovením délky vyhoštění namítal, že nebyla zohledněna jeho lítost nad protiprávním jednáním, soud konstatuje, že z vyjádření žalobce zachycených v podkladových materiálech správního spisu, ke kterému se měl možnost v průběhu správního řízení vyjádřit, nikdy nevyplynulo, že by svého protiprávního jednání litoval, proto je nutno toto tvrzení odmítnout jako ničím nepodložené. Avšak ani samotné konstatování lítosti žalobce nemá vliv na zákonnost uloženého vyhoštění. Za projev určité míry lítosti, ve spojení s uvědoměním si vlastního pochybení, lze považovat to, že žalobce spolupracoval s orgány veřejné moci a snažil se vypovědět dne 7. 8. 2025 pravdivě všechny okolnosti svého jednání. I na tomto místě je však třeba zopakovat, že tak učinil až v okamžiku, kdy byl zkontrolován hlídkou cizinecké policie, a naopak se aktivně nesnažil svůj pobytový status uvést do souladu se zákonem. Nelze tedy dovozovat, že by žalobce svého protiprávního jednání skutečně upřímně litoval, neboť součinnost příslušným orgánům poskytl až v situaci zahájeného řízení o správním vyhoštění.
27. Konečně žalobce namítal, že přiměřeným by bylo uložení kratší doby vyhoštění, a to na dobu 1 roku, kterou údajně stanovuje správní orgán v obdobných případech. Soud k tomu uvádí, že žalobce blíže nerozvedl, z jakých konkrétních skutečností nebo konkrétních případů řešených žalovanou při tomto tvrzení vycházel. Předně, přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky daného vyhoštění s délkou

vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách, neboť každý případ tohoto druhu má konkrétní specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu.

28. Zdejší soud přitom s ohledem na zkušenosti ze své úřední činnosti takový závěr učinit nemohl. V případech obdobných žalobcovu správní orgány ukládají za neoprávněný pobyt trvající několik měsíců správní vyhoštění zpravidla v délce 12-18 měsíců, kdy uložení sankce právě v délce 18 měsíců není v případech, kdy je navíc pobyt vyhošťovaného spojen s nelegální ekonomickou činností, neobvyklé (viz např. rozsudek ze dne 7. 6. 2021, čj. 1 A 16/2021-31, ze dne 16. 8. 2021, čj. 1 A 37/2021-28, nebo ze dne 23. 8. 2021, čj. 1 A 39/2021-29). Uložené opatření se i s přihlédnutím ke všem okolnostem pohybuje v rámci běžné rozhodovací praxe žalované a není zcela zjevně nepřiměřené. Řešení přijaté v napadeném rozhodnutí tedy zcela odpovídá zásadě, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu).
29. Pokud jde o argumentaci žalobce jeho zoufalou osobní a ekonomickou situací, předně, k těmto tvrzením se uchýlil poprvé až v žalobě, v průběhu správního řízení nic takového netvrdil. Pohnutky cizince k příjezdu do ČR přitom z pohledu podmínek pro ukládání opatření správního vyhoštění, resp. stanovování jeho délky, nejsou podstatné, pomáhají spíše dokreslit celkový kontext případu jednotlivého cizince a mohou vypovídat o míře jeho zavinění (úmysl, nedbalost), lze k nim z tohoto pohledu přihlédnout, rozhodně ne však do takové míry, aby velmi výrazně ovlivnily délku doby správního vyhoštění v neprospěch žalobce, což se v daném případě dle názoru soudu ani nestalo. Jestliže žalobce skutečně ve své zemi pociťoval palčivé ekonomické problémy a chtěl si svou finanční situaci zlepšit vidinou lepšího výdělku v jiné zemi, musel si být vědom, že tak může učinit jen po předchozím povolení toho kterého státu. Žalobce však neuvedl, jaké okolnosti mu bránily požádat v ČR o příslušná povolení k pobytu i k výkonu výdělečné činnosti. V daném případě mu totiž není vytýkáno, že chtěl pracovat a uživit se, ale skutečnost, že tak chtěl činit vědomě v rozporu se zákony ČR.
30. Soud konstatuje, že výše uvedené odůvodněné uložení správního vyhoštění správními orgány je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožnil a odkazuje na něj. Soud tak neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Z těchto důvodů soud nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že by v daném případě bylo uložené vyhoštění v délce 18 měsíců nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR, ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců netvrdil. Naopak tvrdil, že všechny své rodinné či společenské vazby má mimo ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

IV. Závěr a náklady řízení

31. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto

nemá nárok na náhradu nákladů řízení a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, proto ji soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. listopadu 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně